

Bij den dood van mijnen vader : dichtstuk

<https://hdl.handle.net/1874/235731>

mm 12863

BIJ DEN DOOD VAN MIJNEN VADER.

DICHTSTUK

VAN

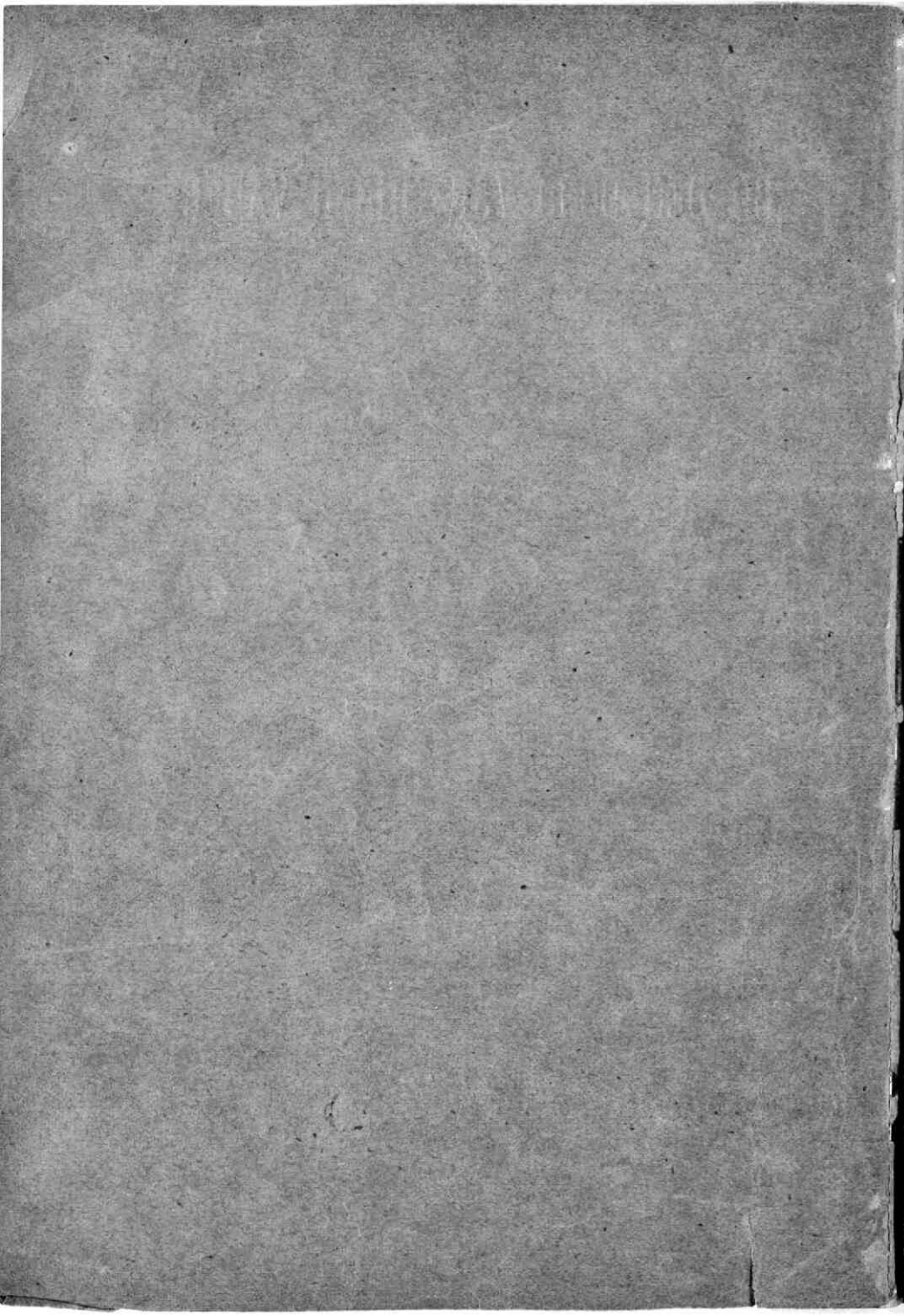
H. F. KOHLBRÜGGE.

TWEEDE DRUK.

(Niet in den handel)

AMSTERDAM,
SCHEFFER & Co.
1898.

6ee

0.28
J. Ebrecht.
NAA 16 H 23

BIJ DEN DOOD VAN MIJNEN VADER.

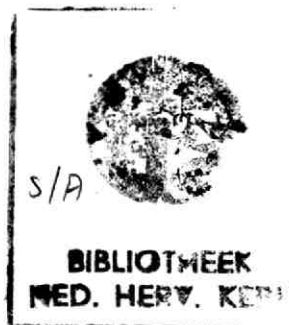
DICHTSTUK

VAN

H. F. KOHLBRÜGGE.

TWEEDE DRUK.

(Niet in den handel.)

16 H 23

AMSTERDAM,
SCHEFFER & Co.
1898.

Dit dichtstuk werd voor rekening van den Auteur in 1825 uitgegeven bij W. Wychers te Amsterdam. Het werd dus door Kohlbrügge (geb. 1803) vervaardigd op jeugdigen leeftijd, toen hij de leer der waarheid, zooals God ze hem later in den weg des lijdens in al hare klaarheid heeft doen verstaan, nog niet kende. Vandaar dat men er voorstellingen en uitdrukkingen in vindt, die aan de leerredenen en andere geschriften van Dr. Kohlbrügge vreemd zijn. Als historisch document heeft het evenwel aanmerkelijke waarde. Wij meenden daarom wel te doen met het aan de vergetelheid te ontrukken, en vertrouwen, dat het met belangstelling zal gelezen worden.

„Ik ben de opstanding en het leven; die in Mij gelooft, zal
leven, al ware hij ook gestorven.” (Joh. 11 : 25.)

Ja toover, jongeling! u 't lachendste verschieft,
Geniet, met volle teug, wat u de wereld biedt;
En vorm u plannen, en beziel, met vuur en leven,
Wat u te voren komt; dweep u de schoonste dreven
En beemden van geluk, en droom van louter vreugd,
Wees vrij, wees zalig door uw zielsrust, door uw deugd.
Het teêrgevoelig hart, hetwelk de ramp bezwaarde,
Vond nooit bestendig heil op deez' verbasterde aarde.

Welaan! ik vat het saâm wat mij de wereld gaf,
Maar ween nog bij die gift; daar gaapt het aak'lig graf, —
De wolken pakken op elkander om mij henen,
En — wereld en haar heil zijn voor mijn oog verdwenen.

O eenzaam kerkhof, in de stilte van den nacht
Zijt gij 't, die, als de star, mij vriend'lijk tegenlacht.
Gij zijt het eenigst oord, waar 't hart, voor 't pijnlijk zorgen,
Nog eens een rustplaats vindt tot aan den eeuw'gen morgen,
Gij grenspaal van den tijd en akker van Gods zaad,
Hoe somber ge ook moogt zijn, ge onthult des Eeuw'gen raad!
Hoe kalm is 't om mij heen, waar dooden stoorloos slapen,
Waar menig lijder rust, die hier geen vreugd kon rapen,
Wien, onder zorg en zweet, het leven henenvlood,
Die zich aan God beval, en zonk in 's aardrijks schoot.
Bij 't scheem'rend licht der maan dwaal ik langs 't grafgesteente,
Beschouw de gladde spade en 't witgebleekt gebeente,
Terwijl een tranenvloed mij langs de wangen snelt,
Daar 't galmen van de klok mij 't middernachtuur meldt.
Hier zal geen tooverlach 't lichtzinnig hart verstrikken,
Geen valsch gevele der lust de schuld'loosheid verwrikken.

Hier vliedt de rijkdom, roem en macht en luister zwicht,
 't Is al vergank'lijkheid, waar 't zoekend oog zich richt.
 Hier leert men 't oproer van het morrend hart betoemen,
 De driften breid'len, en den kamp der deugd niet schromen,
 En 't enkel denkbeeld van gericht en eeuwigheid
 Ontscheurt ons aan den klauw der grove zinlijkheid.
 En hier, — zou hier mijn heil, mijn hoop en vreugd verzinken?
 Neen! 'k zie het stargewelf in stillen luister blinken,
 En vol verlangen naar het heerlijk hemelpand,
 Bij God mij weggelegd, staar ik op 't vaderland,
 Staar ik op 't vaderland, — waar nimmer tranen vlieten,
 Waar 't leven overgaat tot eind'loos, rein genieten.

Mijn God! zal 't waarheid zijn? — zal ik dien blijden dag,
 Dien nooit het sterf'lijk oog, dan bij het sterven, zag,
 Dien dag van weelde zien, waarop ik, Onbegonnen!
 Met d' eng'len wand'len zal langs 't gloeiend spoor der zonnen,
 Zal zweven naar omhoog, en knielen voor Uw' troon,
 Mij badende in den glans van Uwen eeuw'gen Zoon?
 O geef mij dan de kracht om voor de deugd te strijden,
 En 'k zal gelukkig zijn in 't midden van mijn lijden.

Van 't lijden? — ach! het valt zoo aak'lig en zoo bang,
 Als ons geen lach ontzweeft, maar, heel een leven lang,
 Het onheil ons begrimt; het water tot de lippen
 In 't stage wassen stijgt; de levenshulk op klippen
 Verzeilt; de zon van vreugd in duisternis zich woelt,
 En d'afgrond op de rust van 't kalm geweten doelt!

Maar hoe? — waartoe die klacht? Zal ik dan d'aard ontvluchten,
 Om, steeds in eenzaamheid, mijn dagen weg te zuchten?
 Neen! neen! dit wil ik slechts! het goochelspel van 't lot
 Heeft niets, dat mij bekoort; mijn vreugd alleen is God!

Het floers van somberheid bedek' mijn weenende oogen,
 Mismoedigheid heeft nooit mijn vaste hoop bewogen.

Ik weet, dit aanzijn, dat d'alwijze God mij gaf,
 Is mij ten zegen, is mij nimmermeer tot straf.
 Geduldig in Zijn' wil het lijdenskruis te dragen,
 Mij te onderwerpen is Zijn God'lijk welbehagen,
 Hij vraagt gehoorzaamheid, met echten kinderzin.
 Het morren baat mij niet, en klacht is geen gewin.
 Ik moet den kelk van 't leed zelfs dankbaar ledigdrinken.
 Niet moed'loos mag het hoofd in werk'looze armen zinken,
 Niet raad'loos spreek' mijn tong, dat Hij voor mij niet leeft,
 Voor mij niet waakt, Wiens zorg der grasspriet groeikracht geeft.
 'k Vermag 't, o Wijsheid! niet Uw wegen na te vorschen;
 Maar 't valt mijn' schouders zwaar den jammerlast te torsen.
 Schoor Gij mijn poging, dat ik, met gelatenheid,
 Mijn doornig pad betreed'. Sterk Gij mijn lijdzzaamheid!

Eens speelde ik arg'loos voort, en dartelde op den schoot,
 Die zich, ter zaal'ger uur, met wee en smart ontsloot.
 De roos van mijne jeugd dacht nimmer, dat de doren
 Haar zoo nabij was, en geen noodkreet trof mijne ooren.
 't Was alles onschuld, alles blijdschap om mij heen.
 Met luttel vroolijk zag ik bloemen voor mijn schreên.
 'k Wist van geen' rampspoed, maar van los en vroolijk lachen,
 En soms van moederlief de kusjes af te prachen,
 Of haar te vleien en te streelen langs de wang;
 En tusschen vaders knie, geheel een' avond lang,
 Te praten, was mijn lust; gelijk de lentemorgen,
 Als 't blad de bindsels breekt, zoo was ik zonder zorgen.
 En nu, — waar is die tijd, die mij zoo zalig was?
 Voor eeuwig is hij heen, en 'k staar op stof en asch.....

Kom weder, heilig uur! Kom met uw weemoed weder,
 Kom met uw tranen, uur! zoo plechtig en zoo teeder,
 Toen ik nog aan de zij' des besten vaders zat,
 En God zoo innig om 't herstel van vader bad!

't Was morgen, en de zon, in 't worstlen met de dampen
 En nev'len, was het beeld des strijds, dien hij moest kampen;
 'k Sloot, met ontstelde hand, mijn' vader aan het hart,
 Mijn borst scheen saâmggeschroefd van duldelooze smart.
 „Mijn zoon, — mijn dierb're zoon!” sprak vader, onder 't weenen,
 „Ziet gij dat gloeiend rood? het boort door wolken henen.
 „Mijn pad is duister, — maar, het morgenrood breekt aan;
 „Haast zal uw vader, dien gij mint, ten grave gaan.
 „De krankte sloopt mij 't lijf, — de dood knaagt aan mijn dagen,
 „Niet lang meer zult gij mij naar mijnen toestand vragen;
 „Maar wees niet hopeloos: niet aak'lig is mijn lot;
 „Schoon alles mij begeeft; ik houd me alleen aan God.
 „'t Geloof spreekt in mijn ziel, het God'lijk mededoogen
 „Omringt mij, — 't eeuwig heil is mij ten top getogen.
 „Gij ziet de voren van 't verdriet op mijne wang, —
 „Maar, — nog een kleine wijl, — en 'k zing den hemelzang.”
 Hij zweeg, — en loech mij reeds gelijk een engel tegen.
 Hij bad, — hij bad voor mij, en gaf mij toen den zegen.

„Leef wel, mijn dierb're zoon! dat JESUS' reïne leer
 „Uw raad, uw troostbron zij, als gij geen' vader meer
 „Om raad kunt vragen. Kniel in 't stil vertrek terneder,
 „God zal uw Vader zijn, — eens zien we elkander weder.
 „Ik weet het, dat de drift, met kracht, uw hart doorwoelt,
 „Denk aan d'onsterf'lijkheid, als gij haar werking voelt.
 „Houd het geweten vrij; dan zal, in duist're dagen,
 „De worm van zelfverwijt niet aan uw zielsrust knagen.
 „Waardeer de vriendschap, min gij God als 't hoogste Goed,
 „Ook d'aard draagt eng'len voor 't oprecht en stil gemoed.
 „Uw kroon zij ned'righeid, uw siersel reïne zeden,
 „Uw mond spreek' nimmer wat het hart niet heeft beleden.
 „Mor nimmer in uw lot; wees ijv'rig in uw' plicht;
 „Berust in 's Hemels wil, en elke last valt licht.
 „Zoo eens een teed're gâ haar hart aan 't uwe strengelt,
 „De Godsvrucht is 't, mijn zoon! die 't huwelijk verengelt.

„Waar eensgezindheid bloeit, woont zegen in het huis;
 „Waar twist heerscht, gloeit de hel, is d'echt het mart'lendst kruis!
 „Eens wijst ge uw' broederen den weg tot eeuwig leven,
 „Den weg ter zaligheid, — den plicht, hun voorgeschreven,
 „Ontvouwt ge, — als priester zult g'in 's Eeuw'gen tempel staan;
 „Gezegend zij uw woord, — en liefde spoor' u aan,
 „Geen wijsheid baat u, en uw stem mist haar vermogen,
 „Zoo gij de liefde mist; — de kracht, die 's hemels bogen
 „Omspant, zij uw banier; waar ge ooit voor waarheid strijdt,
 „Weet, dat gij JESUS knecht, geen knecht der menschen zijt.

— — — — —
 „Gij weent? Kom aan mijn hart, en zweer mij, zóó te leven,
 „Dat gij, met kalme vreugd, de wereld kunt begeven.
 „En dan, — wijl mij het graf in zijnen schoot verwacht,
 „Bid ik om JESUS' komst, en — zink in 's aardrijks nacht.”

Ja, dierb're vader! ja, ik wil de deugd beminnen;
 Mijn helper zij mijn God! ik breidel drift en zinnen,
 Geheiligd blijv' me uw raad, uw zegen en het woord
 Mij in de ziel geprent, voor 't laatst van u gehoord!

Toen eens de gouden zoom van 't avondkleed de kimmen
 Vervulde, scheen in 't hart een stil gevoel te klimmen,
 Dat het eens avond met mijn leven zoude zijn;
 'k Drong in een duister wond, — verborgen boezempijn
 Knaagde aan mijn blijdschap: 'k had in God mijn vreugd gevonden;
 Maar stond thans aan een graf: 't register mijner zonden
 Lag bij dat graf, — de schrik reed door mijn leden heen.
 'k Ontweek het somber oord met waggelende schreên:
 „Ach! — riep ik, — zal in 't uur, zoo bang en zoo te vreezen,
 „De leer van JESUS' kruis voor mij nog waarheid wezen?”

Ja, waarheid is die leer ook in het stervensuur!
 Als ons 't heelal begeeft, de banden der natuur
 Zich scheuren, vliedt de schijn met zijn begoochelingen.

Dan schenkt geen droombeeld rust; het aak'lig handenwringen
 Verzelt den bleeken dood, — maar zie, dan stroomt er troost
 En kalmte in 't brekend hart. De vader kust zijn kroost
 En zijn beminde gâ, en spreekt van 't vast vertrouwen,
 Dat hij, na korten strijd, zijn' Goël zal aanschouwen.

Gelukkig Christen, die zijn' broeder sterven zag,
 Die doodsnacht wees hem vaak den schoonsten levensdag!

Ja! ik zag vaders angst, — ik zag zijn hijgend strijden,
 Zijn worst'len met den dood, zijn hartverscheurend lijden;
 Het koude doodsweet stond hem op het hol gelaat, ...
 Maar 't blonk mij toe als 't licht van 's hemels dageraad;
 Ik smeekte God voor hem, — hij zuchtte: „O Hemelvader!
 „Treed toe, ... mijn Heiland! ... kom, ... nauw aâm mijn
 levensader;
 „De hemel daalt, ... 'k zie d'eng'len! 'k zie mijn' Levensvorst...”
 Zoo lispte hij, — en 't hoofd zonk zielloos op de borst!
 Verpletterd stond ik daar, en stortte op 't lijk terneder,
 En kustte vader! — dol van smart herrees ik weder!
 Hoe gaarn' had zich mijn ziel in 't ijskoud lijk gestort,
 Al had dit ook mijn' dag, mijn' levensdag, verkort!
 „Mijn vader!” gilde ik uit, „mijn vader!” — 't mocht niet baten;
 Ik had geen' vader meer! — hij had deez' aard verlaten.
 Het hart kromp mij te zaâm, — het oog was mat geweend,
 En nokkend drukte ik nog den mond; — die mond, versteend
 Als marmer, noemde mij niet „zoon!” — een aak'lig zwijgen
 Was 't al wat ik vernam, — het hart sloeg mij aan 't hijgen,
 'k Riep nog eens: „vader!” maar, mijn vader was niet meer;
 'k Zag niets dan dood en nacht, en zonk in onmacht neêr.
 Toen was 't, of in mijn hart een kalm genoegen daalde,
 Alsof een hemelsch licht mijn starend oog omstraalde.
 Er woelde iets in mijn borst, — 't was, of mij d'aarde ontzonk,
 Alsof me een jubelstem in luist'rende ooren klonk:

„Wat schreit gij zoo, mijn zoon! — ontruikt aan 't aardsch gewemel
 „Zweeft thans mijn vrije ziel, en fladdert in den hemel;
 „Laat af van 't koude lijk; het is mijn zondig kleed;
 „Uw vader leeft bij God, — daar treft geen dolk van 't leed!”

'k Dweenpte in verrukking voort: het koormuziek der eng'len
 Trof mij het oor, — ik hoorde een lied er onder meng'len;
 Ik hoorde vaders stem; het scheen, dat ik van d'aard
 Omhooggetrokken werd, — ik wilde hemelwaart,
 'k Zag vader zweven, en door jubelende rijen
 Van zaal'gen voor den troon van d'eeuw'gen God geleien.

— — — — —
 Maar die verrukking week: ik zonk weêr in mijn niet;
 Mijn brood is weemoed, en mijn beker bang verdriet.
 Nu, — 'k wil aan vaders asch mijn schuldige offers brengen
 Van liefde en dankbaarheid, en stille tranen plengen.

Hoe? was dat niet een stem, die daar mijne ooren trof?
 Ik hoor verward gedruisch, — wie stommelt daar zoo dof?
 Men klopt, — „hier is de kist”; — een kist!... is onder 'tnokken
 Het antwoord, wijl het woord nog op de tong blijft stokken. —
 Nu werd die zwarte kist naar 't doodsche vertrek gebracht,
 En — vader werd gekist! Nog riep ik: „Goeden nacht!”
 Vergeefs, — een wreede leî den sleutel op de schroeven,
 En sloot ons 't edelst weg, met die gehate schroeven!

O schrikkelijke nacht! maar ijselijker dag,
 Toen 'k ook die kist, voor 't laatst, en — vader dragen zag
 Ten grafkuil! — nog hoor ik de lijkmuze der spade
 En 't dof geplof der kist, — o God! schenk mij genade!
 Het hart, — het bloedt mij nog, om 't folterendst gemis,
 Schoon vader niet in 't graf, neen, — in Uw' hemel is!

Nu dwaal ik eenzaam rond, mijn wereld zijn de graven,
 Mijn God! van waar nu troost, om 't smachtend hart te laven?

'k Mis vader overal, — waar zich het oog ook wendt,
 Het vindt geen rustplaats, maar ziet jammer en ellend'.
 Maar hier, waar vader slaapt, hier zal ik troost ontvangen,
 Hier, bij dit koele graf, — het graf is mijn verlangen;
 Wanneer een engel Gods mij wenkt, dan zal dit graf
 Mij 's hemels ingang zijn, — ik werp mijn kluisters af,
 En snel mijn' JESUS en mijn' dier'bren vader tegen; —
 Naak spoedig, zaal'ge dag, en 'k heb mijn' wensch verkregen!

Maar hoe? van waar die hoop, die hoop van wederzien?
 Van waar 't vertrouwen, dat men 't rijk der zonde ontvliên,
 En God aanschouwen zal? — hoe? is de sterv'ling heilig?
 Zijn roeping vast gegrond, en hij voor misdaad veilig?
 Zal dan een zondaar voor het hoog Gericht bestaan,
 En niet bij 't oordeel Gods verzinken en vergaan?
 Wijk, twijfelmoedigheid! — Versterk mij, stil vertrouwen!
 En toon dien hoeksteen, waar de Christen op kan bouwen!

Verbeelding, zweef hervoort van d'oorsprong van den dag;
 Voer mij naar 't oord terug, waar 't lijk mijns Heilands lag!
 Ontvangt mij in uw schaûw, maar ruischt niet, heil'ge palmen!
 Want heel het aardrijk zwijgt, en hoort de jubelgalmen
 Des hemels, — zalig oord! — Ik ween, en buig de knie,
 Wijn ik het heilig graf van mijn' Verlosser zie.

Daar rust mijn JESUS. — Ach! ik was bevlekt met zonden,
 Had, voor Gods heilig oog, genâ noch hulp gevonden.
 Maar toen, o diep geheim! vergat Hij kroon en troon,
 Om mij te redden uit de macht des afgronds 't Loon
 Was snoode ondankbaarheid, miskenning van Zijn grootheid,
 Verachting Zijner leer, die 't helderst licht ten toon spreidt.
 Schenk mij vergiffenis van 't kwaad door mij begaan,
 Neem mij, mijn Heiland! als Uw' vriend en broeder aan!
 Voor mij, ja ook voor mij, zijt Gij aan 't kruis gestorven;
 Gij hebt ons d'erfenis der zaligheid verworven.

d' Ontslaap'nen zijn als 't zaad, gestrooid in 's akkers schoot;
Hun graven zijn gewijd, geheiligd door Uw' dood.

Wat licht rijst ginds omhoog? wat blozend uchtendkrieken
In 't morgendbarend oost? — De zon, op gouden wieden,
Treedt, als een strijdbaar held, van uit de hemeltent,
Zijn koker blinkt, hij schept den dag, waar hij zich wendt;
Hoe? zal 't een feestdag zijn? De heem'len zijn bewogen,
Het schijnt of d' afgrond kraakt; 't is of de helsche bogen,
En 't onderaardsch gewelf, en Satans ijz'ren troon
Tezamenstorten op het nad'ren van Gods Zoon, —
De Held, uit Juda's stam gewonnen en gesproten,
Verwint het rijk des doods, — en 't Godsrijk is ontsloten.

O dag, o zaal'ge dag, toen JESUS uit het graf
Herrees, en ons het recht op 't eeuwig leven gaf!

En nu, — zou nu mijn hoop, zou mijn geloof verflauwen,
Neen! 'k zie het schoonst verschiet, den dag des hemels blauwen.
Niet ijdel is 't geloof: — verwachting wankelt niet!
Mijn hart houdt zich aan God, en lacht met aardsch verdriet.
Gelukkig sterv'ling, die, der wereld afgestorven,
De lage drift beheerscht, — hij heeft het heil verworven,
Dat leeft in eeuwigheid; — wie God in alles mint,
Aan Hem zich overgeeft als een gehoorzaam kind,
Hem steeds voor oogen houdt, zich nauw met Hem vereenigt,
Hem staag zoekt in 't gebed, vindt elke ramp gelenigd.
Het leed veradelt ons, en reinigt het gemoed:
Zwijg dan, mijn klaagtoon! zwijg, — Gods wil is wijs, is goed.
Ach! waar de zonde heerscht, moet men het leven derven,
'k Zeg, als de Christen sterft: „Nu houdt hij op te sterven”.

Rijs dan, danktoon, — rijst, mijn zangen!
Aarde, wijk! — ik snel tot God!
Al mijn wenschen, mijn verlangen,
Al mijn rijkdom is mijn God.

Juich, mijn ziel! wien hebt gij nader
 In den hemel, hierbeneên,
 Dan uw' goeden Hemelvader,
 Die u troost in tegenheên?

Heil'ge JESUS! moest Gij sneven,
 Sneven aan het mart'lend kruis, —
 'k Wil aan U mij overgeven,
 Altoos staren op dat kruis.
 Wat mij dood en wereld roove,
 U ontrooft mij niemand meer;
 'k Houd me aan U in 't vast geloove,
 En noem U mijn' God en Heer.

Heil'ge Geest, schenk mij bezieling,
 Stort Uw wijsheid in mijn hart;
 Geef mij zondigheids vernieling,
 Bouw Uw' tempel in mijn hart!
 God der liefde! 'k wil me U wijden,
 Leer mij lust en hoogmoed vliên;
 Dan wordt sterven mij verblijden,
 Waar geen nacht den dag zal volgen,
 En ik vader weêr zal zien!

AAN MIJNE MOEDER.

Ach! wat staat gij zoo droef met de rouw in 't gemoel?
Zeg, hoe kwijnt ge zoo treurig door 't leven?
Is de wond onherstelbaar, waar 't hart u aan bloedt?
Kom, den kelk der vertroosting geheven!

Ja, de dolk van de ramp spleet uw' boezem vaneen!
In dien ijs'lijksten nacht aller nachten
Reet de dood u den band, die voor d'eeuwigheid scheen,
Niet verwonnen door rouwkreet of klachten.

Neen, uw man, dierb're moeder! uw man slaapt in 't graf,
Ja, dáár rust onze dierbare vader,
Maar zijn geest is bij God; — God, Die vader ons gaf
En ontnam, brengt ons vader al nader.

Daag'lijks vord'ren wij, moeder! een stapje te meer,
Naar het huis onzes Vaders daarboven!
JESUS' kruis wijst den weg, en wij dwalen niet meer,
Dan om vaster te staan in 't gelooven.

Is het weduwkleed lang, en de rouwsleep op aard
Soms voor afgunst en schennis niet veilig, —
Slechts in 't eenzame op hooger bestemming gestaard:
Want bij God is de weduwvrouw heilig,

Is zij heilig, wanneer zij haar hoop op Hem stelt,
 Als zij innig voor d'Eeuw'ge wil blaken,
 Om, waar d'avond of morgen Zijn goedheid vermeldt,
 Voor Hem bede en verzuchting te slaken.

Bang en aak'lig was 't uur, toen ons vader verliet,
 Toen wij allen schier hopeloos kermden;
 Maar de Vader des hemels begaf ons toch niet,
 Gaf Zijn' troost, toen we u nokkend omarmden.

Aan de kim gloort de dag, — kom, niet langer getreurd, —
 Gloort de dag van het zaligst hereenen;
 Het geloofsoog met moed naar de starren gebeurd,
 Daar is wederzien, moeder, geen weenen.

Drukt ge uw kleinen aan 't hart, en omhelst gij ze graag,
 Bij hun nimmer te lastig gewemel, —
 O, beantwoord in hope uwen kind'ren hun vraag:
 „Is nu vaderlief niet in den hemel?” . . .

**BIBLIOTHEEK
 MED. HERV. KERK**

Z.K.H. PRINS HENDRIK

**Viert heden zijn 58sten
verjaardag.**

Z. K. H. PRINS HENDRIK.

Ter gelegenheid van den verjaardag van Prins Hendrik was heden in de residentie van alle openbare gebouwen, gezantschappen, alsmede door zeer vele particulieren de vlag uitgestoken. Ten paleize Noordeinde werden de felicitatieregisters druk geteekend.

De departementen waren hedenmiddag gesloten.